

מסורת הש"ס

(א) רש"י ח"ו, (ב) לעיל ג.
 כא. (תמורה ג: ג) נדרים
 יג: (פסו. תוספתא נדרים
 פ"א:) (ד) יבמות קכא: נדרים
 טו. פסוק ג. (ס) (לקמן
 מט: ו) נופיחו (כשאחזקו)
 פנמו על הסוקה לא חיל.
 כז: רש"י (ג) (ז"ל פקדון
 דף כט.) (ח) (ועי' חוס' וסמ"א
 מ: ד"ה ועשהו וסמ"א ב"ק
 יט. ד"ה רב אשי וכו').

תורה אור השלם

1. או נפש כי תשבע
לכטא בשפתים להרע
או להיטיב לכל אשר
יכטא האדם בשבעה
ותעלם ממנו דודא ידע
ואשם לאתח מאלה:

ויקרא ה ד
2. נתן תחת לו ולא ידע
לכבד בתחת לו כי בגלגל
הדבר הזה ישרקו יי
אלהיה בכל מעשהו ובכל
משלה ידך: רברים טו י

מוסף רש"י

שנאמר להרע אל
הישרים, כולל להרע אל
כולל להרע שמתעלה אל
עמו, וכל דבר ה' אל
שואל לו ואלו דברים,
להרע לו כל הישרים לכל
העולם (דברים כ.ב)
שהנדרים חלים על
דבר מצוה, אלא אמר
קום ואל שאל סיבה, אל
קום אל מנה מחילין על
ה' אל נדר כל שאל עק
לה שאל כל (דברים כ.ג)
הוא נדרין על השבועות.
אלן נשבען לגטל אל
העולם, ונשבען ויחד
הנדר כי אל נשבעת
לכל אל כל שבועת על
דבר שבועת על
שבועת (שם), על דבר
שאלו בן מושב, נדר
דבר שאל בן מנה (שם),
מלקין אותו, שנבע
לוא נשבעת שאלת
שבועת מר אל
כנענע על הנדון על אכן
שואל על אכן אף אל וכן
אלן נשבע, נדר
לקמן (שם) דרשני שבועת
אל ודריש על דודים
שבועת וכן שסדרו בן
דודים (א): ואל (לחלל)
מקלן ואלו שישן, אלן
נדר נדרה שאל יסל
למחן בן (דברים כ.ד)

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

בַּכְּתוּבָה קָאָמַר. הֵא דְלִמְרִי דְבַר שְׂדוּנִי לֹאֵו נָה קִמְי בַּחְטָאֵה
הִוָּה דְּלִמְר וְשִׁנְעָה בְּיֻמֵּי חֻטָּאֵה יֵה: לֵינִי בִּיה מַשְׁכָּה. שְׂאִישָׁן
וְשִׁלָּה אִישָׁן שְׁהִיעָה אִין צֶה מַשְׁכָּה: שְׂאֻרֻק לְרֹד לִים לֹא גִרְסִי
הִכָּה: מִתְנִי' אַחַד דְּכִרִים עַל אֲחֵרִים. דְּמַפְרֵשׁ שְׂחָתָן לְפִלְטֵי

כו': שאין כהן ממש. מרי גזוי
 משמע שאין כהן ממש כגון שיה
 ומשמע שאין כהן הנייה כגון שאזרוק
 יצורו ים כו'. רדיקת להרע או
 להטיב אין לי כו'. מריבו הכסוב.
 לכל אשר יצטו (ויקרא ה: כג) הנדרים
 חלים על דבר מלווה. קום סוכה
 ויש עשה ללוב שאני נוטל אסור
 וינדרים מפרש טעמא בפרק ואלו
 מותרין (דף טו:). מה שאין כן
 בשבועות. דמתן כמתני (כ:). וליף לה
 לקמן (דף כ:). מקרא: נדר אינו
 אלא על הסתיה כגון קום שאני יושן
 דקום לשון הקדש הוא ואמאי
 יליחול חלשין? אבל קום עיני
 בשניה קל לשון: מליקין אסור.
 משום שבעת שזו דדבר שאינ
 הוא ומשנבע יתחל לשקר. אלא
 אלא שבעת ביטוי הוא דקמי וישן
 אלא: ליתא: כהנא. חרוק פלוגי
 אלא לא חרוק אלא זה שבעת ביטוי
 אלא שבעת שזו שחר אין פלוגי
 גרסתו לזרוק ולא לזרוק: רב
 כ"ע. דמחייב בלשעבר: ושמואל
 כרבי ישמעאל. דמחייב אין (רקן)
 להכא: אליבא דר' ישמעאל כ"ע
 לא פליגי. כלומר דרב ודאי תנאי
 היא דלא מחייב ליה רב אליבא
 דרבי ישמעאל וליחא פלוגתא
 דרב ישמעאל אליבא דרמפוש
 ואולי: כי פליגי אליבא דר"ע.
 כלומר אבל דר"ע פליגי ואלו
 דשמואל כתנאי דלפי לר"ע פסור
 ליה שמואל וכל שכן לר' ישמעאל:
 ד'

שאינן ושלא אישן: איני יוהא"ר יוחנן יהאומר
ימים מלקין אותו וישן לאחר התם דאמר ג'
שאזרק צדור לים ושלא אזרק: איתמר ש"בועה
ושלא זרק רב אמר יחייב ושמואל אמר פטור
בלאו והן ושמואל אמר פטור ליתיה בלהבא
ישמעאל ור"ע קא מפלגי דתנן ר' ישמעאל אומר
העתיד לבא שנאמר להרע או להטיב אמר לו ר'
דברים שיש בהן הרעה והטובה דברים שאין
מניין אמר לו מריבוי הכתוב אמר לו אם ריבה הכי
לכך רב דאמר כר"ע ושמואל דאמר כר' ישמעאל אל
עלמא לא פלגי השתא מילתא דאיתא בלהבא לא מו
לשעבר מילתא דליתא בלהבא מיבעיא כי פלגי א
ושמואל אמר עד כאן לא מחייב ר"ע התם לשעבר
בלהבא מחייב ר"ע לשעבר אבל מידי דליתיה בלהבא

בשבעה בכל ענייני שבעה אינה חלה על דבר מזהו כדבר הרשות
אפי' בשואמר ויזית סוכה עלי שבעה אסר נפשיה מן חפצא דלג
אסר על עמא כקרנן ולכן חלה נמי נפשה על השניע דלג
דנדרים (דף טו.) מפיק רבינא דנדרים נמי חלים מדנרגן על דבר
לאפוקי שבעה דאסר נפשיה מן חפצא ויר"מ מפרש דלקמן (דף
בשבעה אלו) כ"ק כשואמר לשון שפי' שבעה אסר שפירש עליו ומ
אמר חלה בשבעה אינו כלום אפי' בדבר הרשות מיעוט חפצא
יוחנן. למאי דס"ד השתא דלעולם קאמר חימה דתקשה ליה גריד
ליכא נתייעו דלעולם קאמר וזה הוצרך ההנאל לפרש דלאלתר קא
ושמואל דאמר כ"י "שפשא." וא"ת וזה למה קאמר שמואל כ'
מפרש מן אליהו וענינן זה יס' כנחמה מקומות בש"י
רבי' ומיעוטו ובהנחל קמא (ב"ק דף י"ז.) קבר רב כר"מ דאמר
ליה דעבדים כמקרקעי דרש כללי ופירטי כדמוכה לקמן בפ' שני
סוג מיעוט דממעט עתה דרש

כה.

מלא כי קמני מדי החיי אפדי דבר מששא ב'י' מימה דנסוף
מכות (דף כב. גס) דקאמר וליחשב נמי כגון דלמך שבושה
שלא אחרש ביו"ט ודמין למימר האי מלת ג' ליה איסור כולל
וילשני כ' הכא דלא קמני מדי דחיל אפדי דלאו כ' מששא ו"ל
דעדיפא מנייה משני דחס:

תומר בנדרים שהנדרים חלים על

דבר מצוה כדבר הרשות
נפ"צ ב' נדנרים (דף טו) נפקא לן
מכתבי לה' וזכרם מסכת נזיר (דף
ה. וסג) נדנשין מין ושכר חיר
לאסור בין מזהו בין הרשות ומימה
מזי קראו להם לא הא אמתקוס
נדנרים וגזרות אלדדי גרם מסכת
נדנרים (דף ג.) ויזיל ארבי נדנרים
אוסר כל יין עליו הלכך חייל אין
מזהו בין הרשות אבל נדנרים שאינו
אוסר עליו אלא המזהו גזרם סוקה
ושופר וולוב ומפליין ארמא דלא
חייל ואי כתבי נדנרים ה"א לפי שאוסר
ההנאות עליו אבל בניזר שאוסר עצמו
על היין לא חייל נדנרים גופייהו
כשאושר עצמו הסוקה לא חייל:

מה שאין בן בשבועות. נפרק ב'

דגדרים (דף טז:) ספר מ"ש
 נגדו דכתיב כי ידור נדר לה' שבעה
 עשר הכתיב או השבע שבעה לה'
 ומשני הא דלמך ישיבת סוכה עלי
 הא דלמך שלא אכז בסוכה משמע
 בדגדרים לפי שאמר סוכה על עמנו
 דקרבן יחול הנדר שאומר הסוכה עליו
 דקרבן וסוכה איהו מלואו לעשות
 מלואו אבל שבעה שאומר עמנו על
 הסוכה אין השבעה חלה דמשמע
 הוא לעשות מלואו חלה א"כ כה
 חומר יע נגדרים משבעה שבעה
 נמי חילל כה"ג כי אמר ישיבת סוכה
 ענין שבעה דלמך חפלא עליה
 דכאשר חפלא עליה חלה נמי שבעה
 דלמך שבעה (פ"ק) (דף יג) וכן
 ד' דגדרים (דף טז:) דבשבע שאל
 כחומר יאמר כל פירות שבעה על
 בשבעה אם לא ראינו גמל פורה
 בארץ דלמך נגדרים (דף טז)
 יאירי דהנא נגדרים דמיחמך חפלא
 עליה תנא נמי חרמים דמיחמך
 חפלא עליה לאפקוק שבעה דלמך
 נפשיה מן חפלא הייז דהו נמי כה"ג
 דלמך נפשיה מן חפלא אבל נדרים
 וחרמים אינן אלא בענין דמיחמך
 חפלא עליה וי"ל דהיינו חומר נגדרים
 דכל ענין דל על דבר הראשון חפלא
 על דבר מלואו דהיינו כשאומר חפן
 על עמנו אבל כשאומר עמנו על
 ההפך אינו חפלא דגדר הראשון
 כשכאומר קיום גופו על ההפך קיום
 הייזי הכרוז ולא שייך על עמנו אבל

ביתו אלחנן חזק בנש"ר דבשעיהו
למנו וקומו לא ש"ך אלה על הפס
סנה עמו וזה ואזן במחש ובפס
יור לא עלמו ברש נדרים (ב"ב
מ"מ) מירי שאמר בשון זה יאסרו על
ידות וברוב ספרים י"ג בנבירה הכל
ר נדרים משכנסות: "ואח"י
שאוכל ושלל אוכל וי"ל דגבי אכילה
לא כגון ששעשע על כר שלפניו:
ד"ר אהרן מרדכי שמואל אלה הש"ס
ל"ח עורא הנביא דהשאה רב דרש
לאון נגולים במקרקעי ותמן דלית
תבא (ב"ק דף ק"ח) וי"ל דלית ליה

עין משפט
גר מצותה

ב ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ג ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ד ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ה ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ו ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ז ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ח ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'
ט ו' מ"י ס"א תחלת
 נשועת כלל נ"ב
 לאין כלל נשוע' י"ד
 סמן ול ספ' א'

רבינו חננאל

[illegible]

(b) פי' רש"י.